

Po letech pústu mají rockoví fanoušci žně. Mohli slyšet metalové Kreator, Carcass či Saxon, představitele nezávislé scény The Young Gods i alternativní FAT. Vrcholem byl přirozeně koncert Rolling Stones, ale i vystoupení The Cure mělo něco do sebe. Patří k předním kapelám současnosti, i když jejich postavení není srovnatelné se skupinami let sedmdesátých. Spíčka je totiž širší a U2 jsou jen jedni. Rozhodně si The Cure nehrají na hvězdy. Skupinu i s manželkou vedoucího Roberta Smithe bylo možné zastihnout den před koncertem, jak se téměř bez ochrany procházejí Prahou.

The Cure

U zrodu kapely stál zpěvák a kytarista Robert Smith se svým spolužákem Loilem Tolhurstem (bici). Z dalších třech členů The Easy Curys, jak se kapela zpočátku jmenovala, zůstal jen baskytarista Michael Dempsey. Demosnímek tria zvítězil v roce 1976 v soutěži firmy Hansa. Odměnou byla nahrávací smlouva, jenomže společnost, která vydávala desky Boney M si s kapelou z Crawley v sussexském hrabství nevěděla rady a nevydala jí ani písničku.

Cure to tedy zkoušejí jinde. Uspějí u firmičky Small Wonder, kde jim na sklonku roku '78 vychází singl 10:15 Saturday Night „s jedním z osamělých obrázků ukazujících celou náladu odmítnutí“. Killing An Arab na druhé straně desky je inspirován existencialistickým románem Alberta Camuse Cizinec. Důležitější než vydání malé desky ovšem bylo, že se snímky skupiny dostaly k uším uměleckého šéfa Polydoru Chrise Parryho, který pro firmu získal Siouxi And The Banshees nebo Jam. Ten se po rozhovoru se Smithem rozhodne opustit místo a založit značku Fiction zaměřenou na tvorbu The Cure. Naštěstí měli Smithovi rodiče pro syna velké pochopení, protože v té době už osm měsíců nepracoval: „Došlo to k bodu, kdy bych se raději zabíjel, než bych začal pracovat“. Ovšem Smithovi nelze vždy věřit: „Přál bych si, abych mohl pokračovat říkat něco jiného, jenže otázky jsou stále stejné“.

V červnu '80 vychází první album **Three Imaginary Boys**, které otvírá přepracovaná Foxy Lady od Jimi Hendrixe. Smith v roce '69, kdy mu bylo deset, viděl vystoupení legendárního kytaristy na ostrově Wight. Mezi kazetami, které si bere na turné, má i „jednu psychedelickou s Jimi Hendrixem“. Ostatní jednoduché písně jsou vlastní, odezvu však mají dobrou. Kritika píše, že Cure „hrají něco, co by se dalo popsat jako moderní pop“. Ovšem podle Smithe bylo „první LP z mnoha důvodů kompilací nemající mnoho do činění s tím, co jsme dělali“. Potvrzují to ostatně i následující alba.

Po vydání debutu se Cure vydávají na turné jako předkapela Siouxi and The Banshees, od nichž však během turné odchází bubeník a kytarista, takže Robert hraje každý večer s oběma kapelami. „Zabředávali jsme do všednosti. Zjistil jsem, že mě víc baví hrát s Banshees“. Řešením je odchod Michaela, který „se na žádné úrovni nezapojoval“. Novým baskytaristou se stává Simon Gallup, který s sebou přivedl i hráče na klávesy Matthieu Hartleye. S nimi natáčejí Cure druhé skličující album **Seventeen Seconds**, které kritika přijímá s rozpaky: „Uskupiny slibující tak velký potenciál to skoro vypadá jako smutné mrhání prostředky“. Deska svou tesknou atmosférou připomíná spíše projekty Briana Eno nebo Can. „Není to druh elpíčka, které si pustíte na party nebo v depresi, je to album nálad a ryčících emocí. Pro mne je však nemožné omlouvat, co jsme udělali, protože to odráželo naše zkušenosti. Myslím si, že způsob, jímž chápu skutečnost, je zcela odlišný od toho, jak ji chápete vy“. Přesto se roman-

